

леемската ясла, и принасяше жертва съ волсвить отъ въстокъ на поворожъденъхтъ краля, на когото звезда отъ небето сіяше; детинско осѣщаніе, обожаваніе и благодарность, които сж отъ златото по драгоцени били. Тя е виждала благъхтъ небесный младенець въ Назареть, какъ той свята-та си майка слушаше, какъ ся той за сичкытѣ хора предъ Бога моляше, какъ растеше и крепеше ся съ духътъ—и тя сърдечно захвана, да ся въ сичко на родитѣлытѣ си покорява, и всякий день по добра да бива.

Когато е Софія вътрешна любовь къмъ Богу, въ сърдцето на любезната си дщери всадила; помислила е, какъ трябва, да ся и любовь къмъ сичкыхтъ родъ чловѣческый въ неѣхъ вкорени; ами най напредъ къмъ нейнытѣ родители. Майчината любовь къмъ дщерята придобила е нѣйната наклоность. Също тѣй обичаше Ружица и баща си сърдечно, който ся твърдѣ редко въ къщи нахождаше, защото Майка ѣ всякоги съ сърдечна любовь за него говореше. Когато бы майка ѣ казала: «Гледай да можа, когато любезныхтъ ти баща дойде, сичко добро за тебѣ да кажа!» тогава за Ружица най голѣмо поощреніе къмъ доброто было! А когато бы баща ѣ въистина въ домътъ дошълъ, тогава бы ся Ружица съ майка си заедно трудила, на баща си само радости да прави.

Софія бѣше навикната, да сиромасытѣ съ пари и храна подпомага. Много такива дарованія правила е тя чрезъ своята Ружица, само да бы ся